

med dig ind til København. Du vil jo dog blive nødt til at indrette dig ligesom en Slags Hjem derinde . . . Og saa tror jeg nu ogsaa, at det var godt netop for Børnenes Skyld, om jeg en Tid holdt mig lidt borte fra dem. For jeg kan jo dog ikke hjælpe dem tilrette med nogenting, men vil kanske snarere blive dem til Hinder for, at de kan slutte sig rigtig til deres nye Venner og i det hele faa den Oplæring, som vi nu dog bægge mener er den rigtigste for dem. Jeg har nu netop tænkt paa, at din Søster derinde . . . hun vil nok kunne hjælpe dig lidt med deres Opdragelse; hun har jo nylig mistet sit ene Barn, saa hun vil nok kunne blive en god Plejemoder for dem, har jeg tænkt mig.“

Hun talte stadig lige rolig og behersket, men var efterhaanden bleven meget bleg og saae ufravendt ned mod Jorden.

„Hvor kommer du dog paa saadanne Tanker . . . slaa dig dog alt sligt af Hovedet, kære Ven!“ udbrød Emanuel næsten forfærdet. Og da han bemærkede hendes Sindsbevægelse, gik han hen til hende og lagde kærligt Hænderne om hendes Hoved. „Lad os ikke forfalde til den Slags Bekymringer. Nu skal vi to netop slutte os tæt til hinanden og staa Last og Brast i Kampen for vort Hjem og vor Lykke. Maaske vil ikke alt blive saa let for os herefterdags; men naar vi blot holder sammen, saa gaar det med Guds Hjælp nok!“

Hun havde ikke længer Kraft nok til at sige ham imod; hun formaaede ikke engang at afværge, at han efter de sidste Ord bøjede sig ned og kyssede hende.

Mens de nu bægge i de følgende Dage i Stilhed begyndte at forberede sig paa et Opbrud, blev Sagen ikke berørt imellem dem. Alligevel vedblev den at beskæftige dem. Emanuel indsaae godt, at det vilde kunne blive vanskeligt nok for Hansine at styre et Hjem under Forhold, der var hende saa fuldstændig fremmede, og at hun navnlig ikke vilde blive den Støtte for Børnene, som de særlig i Begyndelsen vilde trænge haardt til. Han følte ogsaa, at hun med sit sære, for fremmede uforstaaelige og ofte frastødende Væsen vilde berede sig selv mange Vanskeligheder; og endelig blev han stadig mere ængstelig for, hvorledes han overhovedet skulde kunne skaffe Midler til at leve for; selv om de